

szaga. Én meg azt mondom, hogy nemzetisége sincs. A pénz... hát az az igazi eszperantó.” De hogy jön ez most ide? Sanyi kereste az összefüggéseket, de úgy látszik, nem a helyes irányban. Ha Hugó az iménti bölcselmét nem szánta is kioktatásnak, az ennek ellenére is annak tűnt. „Miket fecseg itt összevissza?” Egy darabig csak az eső kopogása hallatszott az ablakpárkányon, miközben Hugót a titkozatosság aurája vette körül, ő pedig újabb erőfeszítést tett, hogy visszaevickéljen a helyes mederbe. Hugó azonban nem volt rest, kihasználta az ő pillanatnyi gyöngeségét. „Tudja, főnök, már meg ne haragudjon emiatt, de maga balfácán volt. Most élhetne, mint hal a vízben. Tudja, engem nem érdekel a pénz. Hol van, hol nincs. Megszoktam, hogy egyszer így, máskor úgy. A szabad ember valahogy mindig megvan. De aki nem szabad, hát annak igenis a pénz legyen az Istene! Aki finnyáskodik, előbb-utóbb pórul jár.”

S neki nem voltak érvei, amelyekkel visszavághatott volna. Azt már akkor is tisztán látta, hogy Krisztina a fickó pénzére hajt. És, bizony, ő ezt a lelke legmélyén nem helytelenítette. Szavakban igen, de a szavak szappanbuborékok. Az volt az érzése, hogy ebben a pillanatban Hugó belelát a lelkébe, s ott képmutatást lát. Kínos érzés volt. Még akkor is, ha Hugótól oly messze állt a moralizálás szándéka, mint tőle az, hogy mentegetőddzék.

Nem lett volna szabad Hugót beengednie a házba.

